

om, at det Forhold, hvori de to Ting her kom til det tredje Ting, den Sammenblanding, der her fandt Sted, har været overmaade uheldig. Derfor maa man med stor Tilfredshed modtage dette Forslag som et første Skridt til en endelig Afvikling, det endelige Ophør af dette Forhold.

Det foreliggende Forslag har væsentlige Fordele fremfor det i Fjor her i Tinget vedtagne. Statens Risiko er formindsket med 1 Million, og det ikke blot saaledes at forstaa, at det endelige Beløb er nedsat fra 8 til 7 Millioner, men den tidligere Bestemmelse om, at Staten og Bankerne skulde participere halvt i hele Tabet, er bleven begrænset derhen, at den halve Participering i Tabet kun gælder den første Del af Tabet, de 12 Millioner, hvorefter der indtræder et for Staten gunstigere Forhold, $\frac{1}{3}$ mod $\frac{2}{3}$ for, hvad der maatte flyde ud over de 12 Millioner. Deri ligger en virkelig Begrænsning af Tabet ud over de 6 Millioner, saafremt Risikoen overhovedet skulde naa den Størrelse, og yderligere ligger deri en principiel Indrømmelse fra det tredje Tings Side, nemlig den, at de Forhold, der senere ere blevne indtagne under Bankkomiteen, under forskellig Bedømmelse fra dette Tings Side om Lovligheden deraf, ikke kunne sidestilles med det i det oprindelige Forslag fastsatte Forhold.

Endvidere betyder dette Forslag den meget væsentlige Fordel, som allerede ligger i Lovforslagets Titel. Forslaget i Fjor var kun et Forslag om yderligere Overtagelse af Garanti for forskellige Bankers Kreditorer af en bestemt Art, det var en yderligere Anerkendelse af Forpligtelser for Staten, medens dette Forslag som sit Hovedindhold har Ophævelse af Bankkomiteen af 9. Februar 1908 og dens Aflysning af en Afviklingskasse. At Bankkomiteen ophæves, tror jeg vil blive betragtet overalt i vort økonomiske Liv som en Lettelse, et Tegn paa, at de unormale Tilstande ere ved at ophøre. Jeg tror ogsaa, at man i Udlandet, hvor man agtsomt følger vore Forhold paa dette Omraade, vil forstaa, at Ophævelsen af Bankkomiteen og det ejendommelige Diktatur, den medførte for visse Banker i Forbindelse med Staten, betyder, at vi igen nærme os normale økonomiske Tilstande.

Forslaget indeholder altsaa meget væsentlige Fordele fremfor det i Fjor fremkomne. Og det glæder mig at kunne spore Anerkendelsen heraf i de Udtalelser, der fremkom fra den første ærede Taler, der

formodentlig har været Ordfører for de samlede Delegationspartier, idet han ønskede Forslaget en hurtig Gang gennem dette Ting — en meget kort Forhandling var hans Ord — og derefter en endelig Vedtagelse af Rigsdagen. Det er let forstaaeligt, at det ærede Medlem i sin Tale havde visse Vanskeligheder at overvinde, for saa vidt han skulde anerkende det nuværende Forslags Fortrin og samtidig ikke stille det tidligere Forslag i et alt for ugunstigt Lys. Men naar han søgte at reducere Fordelene til Risikoforminskelsen, synes jeg dog, at det var lidt besynderligt, idet Fordelene strække sig ud derover, og naar han yderligere mente, at Risikoforminskelsen væsentligst skyldtes den Omstændighed, at Forslaget kom 1 Aar senere til Verden, maa det dog siges, at det er tvivlsomt, om han har Ret.

Under Forhandlingerne i Fjor blev det i alt Fald hævdet — ganske vist ikke af det ærede Medlem og hans Parti, men fra anden Side —, at det rimeligvis vilde blive dyrere for Staten, hvis vi kom 1 Aar længere frem i Tiden, og det er heller ikke umuligt, at det kunde være blevet dyrere for Staten i denne Henseende. Jeg tror, det har været en overordentlig stor Fordel, at den genoptagne Forhandling med Bankerne er bleven ført af en Finansminister, der staar fuldstændig frit i dette Forhold, og som havde indtaget det Standpunkt, at en yderligere Inddragning af Banker under Garantien ikke var en lovmæssig Forpligtelse for Staten, fordi det, som den tidligere Finansminister havde foretaget sig, og hvorom han ikke senere havde æsket Tilslutning hos Lovgivningsmagten, ikke paa nogen Maade var bindende for Staten, selv om det reelle Forhold under den daværende Magtfordeling maatte medføre, at Forpligtelsen vilde blive overtagen. Det var en Fordel, at den højtærede Finansminister i saa Henseende stod ganske frit, thi jeg tror, at Bankerne selv ogsaa havde et Ønske om at komme til en Afgørelse af denne Sag. Men det skal tilføjes, hvad det ærede Medlem heller ikke paa nogen Maade fortav, at den Omstændighed, at Folketinget i Fjor vedtog det da foreliggende Forslag, præjudicerede den nuværende Finansministers Stilling, og at hvis Folketinget ikke i Fjor havde vedtaget sit Forslag, kunde der have været Haab om Opnaaelsen af endnu større Fordele for Staten end de foreliggende.

Det gik dog ikke saaledes til, som det ærede Medlem fremstillede det, at det kun